

maatte mene, vi burde have, og i saadanne Tilfælde hævdede dette Blad — det er „Nationaltidende“ —, at det var af stor Vigtighed, at man fra dansk Side med fornøden Styrke optraadte overfor Paris for at sikre os, at vi fik alt det, vi vilde have, eller som vi mente med Rette tilkom os. Ja, det kan jo være, men i alle Tilfælde, det kan indtræffe, at vi maa gøre en Opfattelse gældende, vi kan dog ikke være under alle Omstændigheder sikre paa, at det vilde være overensstemmende med vore Interesser at være blot og bar Tilskuere til, hvordan Grænsen mellem Danmark og Tyskland bliver draget. Det er dog en Livsinteresse for os, at dette foregaar paa den bedste Maade.

Jeg siger videre: „Skulde der opstaa nogen Tvivl om Rigsdagens Stilling, er det mig en Tilfredsstillelse at erfare, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), ønsker, at Spørgsmaalet da skal forelægges det danske Folk til Afgørelse ved en direkte Afstemning. Ministeriet deler denne Opfattelse. Hvis en saadan Afstemning gaar Regeringen imod, er det klart, at Ministeriet maa træde tilbage og Politikere, der i dette Spørgsmaal nyder det af Afstemningen fremgaaede Folkeflertals Tillid, overtage Ansvaret“. De Herrer vil saaledes kunne komme til at gribe ind i rette Øieblik, hvis det skulde forme sig paa denne Maade.

Det Standpunkt, som Regeringen staar paa, er saaledes dette, at den Hovedlinje, som vi følger, er den, som vi alle tidligere har været enige om at følge her i Landet, idet det er Nationalitetsprincippet, vi lægger til Grund, og vi ønsker en Løsning netop paa Grundlag af dette Princip. Vi ønsker, at det skal være en Sindelagets Grænse, der skal drages i Slesvig, vi ønsker, at det skal være Hjerterne, der kommer til at tale, ikke Pungen, at Hjerterne skal have Lov til at tale, saaledes at de Hjerter, som raaber om at komme Nord paa, til Danmark, faar deres Ønske imødekommet, men at de Hjerter, der er tyske, faar Lov til at forblive tyske. Det er det Standpunkt, som vi alle her i den danske Rigsdag oprindelig har staaet paa, i hvert Fald ved jeg, at den ærede Ordfører for Forespørgerne (Foss) har staaet paa dette Standpunkt, at han har været enig med os andre om, at den heldigste Løsning, vi kunde faa, var en Løsning, der blev bygget paa Selvbestemmelsesrettens Grund, og at det bedste var, at det var det danske Sindelag, der var bestemmende for, hvem der skulde

komme til Danmark og hvem ikke, og at vi skulde have en Afstemning i Slesvig, netop for at man paa Grundlag af den kunde drage Sindelagets Grænse dernede. Det Standpunkt staar jeg vedblivende paa, og hvis det ærede Medlem ikke har skiftet Standpunkt, er han og jeg fuldkommen enige i denne Sag.

Ordføreren for Forespørgerne (Foss):

Den højtærede Statsminister har væsentlig holdt sig til at oplæse Udtalelser, der er fremsatte i Folketinget. Det er, som om den Omstændighed, at vor Forespørgsel er fremkommet for et Par Uger siden og først bliver besvaret i Dag, skulde betyde det samme som, at der ikke var nogen Anledning for os til at stille Spørgsmaalet. Men jeg formener, at der netop efter de Udtalelser, der er faldet fra den højtærede Statsminister i Folketinget, er den største Anledning for os til at stille Forespørgsel, og jeg finder dette i høj Grad bekræftet ved de Udtalelser, der i Dag er kommet fra den højtærede Statsminister.

Den højtærede Statsminister sagde til sidst nu, at man maatte ønske, at de, der havde dansk Hjertelag, kom til Danmark, og at de, der havde tysk Hjertelag, kom til Tyskland. Ja, det er jo fortræffeligt, hvis den højtærede Statsminister kan arrangere det saaledes, at vi faar en Grænselinie med dansk Hjertelag Nord for og tysk Sindelag Syd for. Men dette er netop en Løsning af Problemet, som er umulig, og det forekommer mig egentlig højest besvnderligt, at den højtærede Statsminister vil gaa ud fra dette som en Mulighed. Det er jo netop ogsaa kun for at gaa udenom det, der foreligger, forekommer det mig.

Som jeg har fremhævet, har vi her at gøre med et sprogblandet Distrikt. Den højtærede Statsminister nævnedes selv, at i 1867 stemte 53 pCt. dansk og 47 pCt. tysk, og erklærede, at herefter var Flensborg den Gang en dansk By. Nu udtalte den højtærede Statsminister: Hvis det nu gik omvendt, maatte man opretholde en lignende Maalestok. Jeg maa altsaa forstå det saaledes, at den højtærede Statsminister mener, at i Tilfælde af, at 53 pCt. skulde stemme for Tyskland, skal vi brøde os fejl om dem med dansk Hjertelag i Flensborg. Sagen er dog den, at det er deres Skæbne, det kommer an paa for os, og dem kan vi ikke uden videre opgive; blot fordi der er nogle faa Procent mere, som gaar til den anden Side. Naar den højtærede Statsminister henviser til, hvad der er foregaaet i Paris, vilde den højtærede Statsminister, hvis han